

Cristianisme i Justícia aposta per la fraternitat després de la pandèmia

Dm, 29/12/2020 per Catalunya Religió

(*Cristianisme i Justícia*) El Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia ha publicat aquest dimarts la seva declaració de cap d'any amb el títol '[Postpandèmia: una oportunitat per la fraternitat](#)'. Més que oferir una reflexió sobre què ha passat aquest any, aquesta vegada el centre ha volgut resignificar els lemes que ens han acompanyat al llarg dels darrers 10 mesos, marcats per la situació de la pandèmia de la Covid-19. Lemes repetits abastament com el *tot anirà bé*, el *joemquedoacasa* o la *nova normalitat*, entre d'altres, que cal revisar amb serenor i esperit crític per arribar a ser conscients d'allò que realment volem dir.

Sobre la tan esperada però poc concreta nova normalitat, per exemple, el centre afirma que "hauria de ser una aposta per un model radicalment sostenible socialment i ecològica", perquè no podem aspirar a tornar a la situació anterior a la pandèmia. Si no hi ha un replantejament de fons, diu el text, estem consagrant un cop més una situació insostenible i inhumana.

Cuidem-nos, un imperatiu polític

També assenyalava que el cuidem-nos que tant ens hem repetit els uns als altres darrerament, ha de ser "més gran i més inclusiu" i "abraçar especialment les persones que no tenen ningú que les cuidi". Per a Cristianisme i Justícia, aquest *cuidem-nos* ha d'esdevenir un imperatiu polític que ens obliga a qüestionar a què dediquem el temps, quin ús fem dels diners i de la propietat privada i quines opcions polítiques defensem, perquè ha de passar a ser una forma d'entendre la vida.

Al llarg de tota la declaració s'adverteix del risc d'interioritzar o acceptar acríticament un llenguatge que porti a normalitzar una situació de retallada de drets. El hashtag *joemquedoacasa* ha estat una apel·lació a la responsabilitat

individual necessària per a contenir la transmissió del virus, però davant la qual cal estar alerta, perquè “l’imperatiu a quedar-se a casa reforça una de les tendències més perilloses per a les nostres societats. (...) Aquest és el [somni distòpic de tot sistema autoritari](#)”. Per això aquesta estratègia de distància social no hauria de ser normalitzada sino vista com una profunda anomalia. I sobretot, recorda el text, ha de portar a reivindicar els drets de tantes persones que segueixen sense sostre o en habitatges insegurs.

Abandonar l’optimisme acrític

Per a Cristianisme i Justícia és necessari abandonar l’optimisme acrític del tot anirà bé per reconèixer amb humiliat que no tot anirà bé, perquè ens caldrà carregar amb totes les realitats de sofriment que ha generat aquesta pandèmia: les persones que han mort, el drama que s’ha viscut a les residències de gent gran, les persones que s’han vist abocades a la pobresa i l’augment de les desigualtats, per exemple.

El centre també lamenta el llenguatge i l’imaginari bèl·lic que, en decretar-se la pandèmia, es va apropiat del relat públic, referint-se a la guerra contra el virus i als exèrcits que combatien l’enemic. En la seva reflexió de final d’any, Cristianisme i Justícia recorda que la manera d’afrontar una epidèmia no és amb un llenguatge que convoqui al combat sino a construir alternatives des de l’atenció, la presència, l’acompanyament, el consol i la resiliència.

Podeu llegir el text complet de la reflexió [en aquest enllaç](#).

Diari d’una pandèmia: lectures socials i teològiques d’un temps que vam viure confinats

Justament aquesta reflexió arriba després de mesos en els quals Cristianisme i Justícia ha vingut abordant els grans interrogants i problemàtiques que la pandèmia ha posat sobre la taula a través de bona part dels articles publicats al blog del centre per diversos autors. Són qüestions que requereixen tota l’atenció perquè han trasbalsat de soca-rel la nostra vida i han posat en qüestió el sistema productiu i reproductiu hegemònic.

Per això l’entitat ha volgut recollir aquests articles en un llibre que s’acaba de publicar sota el títol [Diari d’una pandèmia: lectures socials i teològiques d’un temps que vam viure confinats](#).

La seva lectura ens orienta en una direcció, que té com a punt de partida l’assumpció de la vulnerabilitat, la incertesa i la interdependència com a eixos vertebradors de qualsevol proposta política i el discerniment com a mètode i camí per poder plantejar qualsevol alternativa. Tot això només és possible si posem l’accent i la mirada en aquells col·lectius menyspreats i vulnerabilitzats pel sistema -neoliberal, patriarcal, neocolonial...- i si fem nostre aquella reivindicació ja històrica de l’ecofeminisme: és imprescindible posar la vida al centre, tant en la reflexió com en l’acció política.